

først og fremmest søger at sætte vor klassiske dramatiske Litteratur i Højsædet, kan der maaske til en vis Grad diskuteres om; jeg er i alt Fald noget i Tvivl derom. Det højtærede Medlem Hr. Gamborg sagde forleden Dag, da han talte herom, at National-scenen havde en vanskelig Opgave, fordi den ikke alene skulde være den historiske Skueplads, der værnede om vor klassiske Litteratur, men ogsaa skulde følge med de Fremskridt, der blev gjort rundt om paa andre Scener, og opføre de nye Sager, som kommer frem. Jeg mener, at det maa være vor Nationalscenes første Opgave at værne om vor klassiske Litteratur. Den næste, som maaske kan komme med, hvis der kan blive Tid, Plads og Raad, er at opføre moderne Skuespil, især udefra. Vor National-scene bør ikke være en Slags Forsøgskanin, en Scene, som indfører forskellige Raffinements, man har ude omkring paa Europas forskellige Scener, for at se, hvorledes de kan falde ud. Vor Nationalscene bør ikke være anlagt for litterære Feinschmeckere, som er overkultiverede og overblaserede, Folk, som sidder paa dyre Pladser nede i Teatret for at se det sidste nye Raffinement paa Kunstens Omraade. Men vor National-scene skulde være en Scene, som søgte at faa de brede Lag i Befolkningen i Tale, en Scene, som bød en sund, god og folkelig Kost. Jeg tror, at hvis den gjorde dette, vilde den ogsaa komme i en noget større Rapport til det Publikum, som er med til at bære den. Thi jeg kan godt forstaa, at der er en Række jævne Folk, ikke alene her i København, men ude omkring paa Landet, som i Grunden ikke indser, hvorfor de skal betale Skat, hvoraf Penge skal gaa til Fordel for en Nationalscene, de ikke har nogen som helst Glæde af og ikke kommer i Berøring med. Nationalscenen bør være en Højskole, hvor der kan læres Kærlighed til og Respekt for vort Sprog og vor nationale Litteratur. Og jeg tror, at den Opgave kan løses. Jeg tror ogsaa, den kan løses alene med den Scene, vi har. Jeg indser ikke, hvorfor Nationalscenen skal holde Sommerferie og være lukket omtrent Fjerdedelen af Aaret. Jeg kunde forstaa det, den Gang København var en lille By, hvor alle flyttede paa Landet, og hvor der ingen var til at bære Teatret, men nu, da den er en stor By, nu, da der til den kommer et stort Turistpublikum, som vist meget godt kan goutere at komme hen og se en Opera eller en Ballet, indser jeg ikke, hvorfor Nationalscenen skal ligge brak al den Tid. Nationalscenen skulde ogsaa henvende sig til det brede Publikum. Der var jo intet i Vejen for, at den fra en

vis Tid, fra Foraarets Begyndelse, Midten af April eller lignende, henvendte sig til Institutioner og Organisationer, som repræsenterede store Dele af Befolkningen, der nu ikke har Raad til at give disse forholdsvis dyre Penge for at komme i Teatret, og i et Par Maaneder arrangerede en Række folkelige Forestillinger, hvorved disse Institutioner nogenlunde garanterede Nationalscenen et godt Besøg, saaledes at den, naar den havde det hele gaaende, kunde gøre det for en billig Pris. Jeg er ganske sikker paa, at hvis man vilde tage en Række af vore Stykker op, igen vilde fremføre Holberg, Oehlenschläger, Heiberg, Hertz, Hostrup og Drachmann, vilde det være god Kost for et bredt Publikum, jeg tror, at det vilde være et Sted, hvor det kunde have megen Glæde og Opbyggelse af at komme, og at Nationalscenen paa en saadan Maade vilde løse en Opgave, som den nu lader ligge. Paa den anden Side kan jeg heller ikke se rettere end, at man meget godt med det Personale, man har, kunde lade Skuespil eller mindre Syngestykker opføre ude omkring i Provinsen, Mønsterforestillinger, saaledes at Provinsen, især den, der ligger fjernest fra København, derigennem kunde blive delagtig i de Ydelser, som det kongelige Teaters Kunstnere kunde præstere. Derved vilde Teatret blive et Kulturcentrum, som kom til at tjene Nationen i saa stor Udstrækning som muligt. Og naar Skuespillerne var ude at rejse, vilde der jo kunne blive Plads for de andre Kunstarter til at udfolde sig, saaledes at man derigennem vilde kunne udnytte de Kræfter, man nu har ved Nationalteatret; man vilde kunne udnytte saavel Skuespil som Opera og Ballet paa en god Maade og paa en saadan Maade, at Folket var mere oftervilligt, mere villigt til at bære den Byrde, som det koster at holde en saadan Scene i Gang, fordi det kunde se, at det var nogen Nytte til, fordi det maaske ogsaa derved, at vor klassiske Litteratur holdtes højt, vilde faa at se, at der var eet Sted, hvor det danske Sprog taltes purt og rent og derigennem var til Forsvar for dansk Kultur eller til Højnelse af dansk Kultur, hvad denne Scene jo skulde være.

Jeg vil gerne til Slutning fremkomme med nogle politiske Bemærkninger. Paa Mødet i Gaar sagde det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at Socialdemokraterne i Virkeligheden var antirevolutionære, og at man fra den Side ønskede en saa jævn og rolig Udvikling som muligt, men samtidig angreb han Landstinget, som efter hans Mening under denne, ja, lad mig ikke sige borgerlige Regering, for ikke at fornærme den højtærede Taler,